

Beslignelse for Kirken og for Menigheden. Naar Cultusministeren, der staaer i Spidsen for Kirkens Bestyrelse, med de Medlemmer, som den lovgivende Magt dertil bevilger ham, gjør et forberedende Skridt, for at fuldbyrde det i Grundloven givne Løfte, da forekommer det mig ikke at være passende at frembære Ansøgning om, at disse Bestræbelser maae blive frugteløse. — Den ærede Rigsdagsmand fra Maribo (Lindberg) har brugt denne Sag til at gjøre et stærkt Angreb paa det kjøbenhavnske Convent. Jeg tilstaaer, at saadanne Angreb forekomme mig at være mindre paa deres Plads her. Den ærede Rigsdagsmands Uttringer vare aldeles uberettigede. Det forholder sig saa, at Conventet har udøvet stor Virksomhed, netop for at bevirke en Reform i disse Forhold, og at det er fremtraadt meget virksomt i Aaret 1848, ja efter mit Ekjennende fremtraadte det dengang endog noget for virksomt — de forskjellige theologiske Anskuelser vare iøvrigt dengang enige; Grundtvigs og Clausens Navne saaes Side om Side ved hinanden —, men den ærede Rigsdagsmands Uttringer vare aldeles urigtige, aldeles uberettigede, de manglede al Grund. Det er undertiden, at man troer at lægge en Frømhed for Dagen ved at yttre sig lovsprædende om Geistligheden; det er vistnok urigtigt; men jeg troer, at det er ligesaa urigtigt, naar man troer at lægge et saadant Sindelag for Dagen ved at nedrive Geistligheden, ved at nedrive den Stand, hvortil man selv hører, ved i Almindelighed at fremføre nærgaaende Beskyldninger imod den. Jeg troer, at hverken den ene eller den anden af disse to Maader til at lægge sit Sindelag for Dagen og til at fremme Kirkens høie Formaal er heldig. — Den ærede Cultusminister har, hvis jeg opfattede ham rigtigt, bemærket, at han under de nuværende Forhold ikke vil kunne fremme Lovgivningsarbejder, vedrørende Kirken; jeg troer dog, at det beroer paa en Misforstaaelse. Naar en Sag kommer igang her i Thinget, saa staaer det ham jo aldeles aabent at inddrage al den Underretning, som han maatte ansee for nødvendig, for at lade Kirken komme til orde paa den Maade, som under de nuværende Forhold er mulig. Derfor har han anseer Saadant for nødvendigt

og ønskeligt, saa har han fuldkommen Afgang dertil; der er Intet i veien for, at den ærede Cultusminister arbejder paa sin Side samtidigt med, at Thinget arbejder paa sin Side. Jeg troer, det er vigtigt at fastholde dette; thi det er rigtigt at holde fast paa, at Lovgivningsvirksomheden ikke under nogetsomhelst Forhold standses, men gaar sin Gang. Efter min Mening vil Spørgsmaalet iøvrigt være, om det er passende og hensigtsmæssigt, samtidigt med, at der i Grundloven foreligger et Løfte om, at Kirken skal have sin Forsatning, delvis at tage enkelte hertil hørende Spørgsmaal under Forhandling. I den Henseende er jeg aldeles enig med den ærede Cultusminister. Jeg veed ikke, om jeg har opfattet Cultusministerens Uttring rigtigt; men det forekommer mig, at han sagde, at her ikke var Tale om nogen Forsatning for Folketirken. Hvis dette var hans Uttring, saa maa det være mig tilladt at tilbagekalde i hans Erindring, at der i Grundloven staaer, at Kirkens Forsatning skal ordnes ved Lov. Hvad det foreliggende Forslag angaaer, da vil Enhver jo let indsee, at det i Virkeligheden har meget liden praktisk Betydning. Jeg tilstaaer oprigtigt, at, efterat jeg nu veed, at den ærede Cultusminister tænker paa at fremme denne Sag, saa kunde jeg næsten være tilbuds at stemme imod Forslaget, for derved at fremskynde den ærede Cultusministers Virksomhed, og for derved ligesom at sikke, at denne Sag vilde være bragt til Ende, inden det næste Finantsaar begynder; men, da det dog maaskee kunde være forbundet med ikke saa Ulemper, saa skal dog ogsaa jeg anbefale det ærede Thing at stemme for det gjorte Forlangende.

Kirke- og Underviisningsministeren: Det er en Misforstaaelse, naar det høitærede Medlem for Maribo (Monrad) har meent, at jeg havde yttret, at jeg ikke kunde fremme kirkelige Love, uden at en saadan Forsamling var sammenkaldt som den, hvorom her er Tale. Jeg har kun yttret, at man her fra en anden Side har fundet Betænkelighed ved, at der kommer kirkelige Forslag af meget indgribende Betydning umiddelbart ind i Thinget og ikke gennem Regjeringen, ved hvilke Regjeringen altsaa ikke fik Leilighed til at indhente